

ПОЛУНОЩ
ме водѝ
към теб

СН[®]
СОФТИРЕС

ТОМ ЕЛЪН

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 24 декември 2020 г.

– **И** така... идваш ли, или не?

– Ами очевидно *мога* да дойда. Искаш ли?

Дафне въздиша шумно, но все още упорито отказва да срещне погледа ми.

– *Ти* искаш ли? – пита тя отражението си в огледалото.

Мотая се около елхата и чопля стърчащи иглички.

– Ами ако смяташ, че трябва, значи може би искам. Предполагам.

Тя пъха четката в спиралата си за очи с впечатляваща сила.

– Бен, сериозно. Започвам да се чувствам като Джеръми Паксман. Не може ли просто да отговориш с „да“ или „не“?

– Ами не знам. Ще очакват ли да съм там? Миналата година присъствах.

– Да, и беше такъв успех – казва тя на тавана и настъпва пауза, в която двамата си припомняме какъв успех беше. – Виж... – продължава Дафне и стиска основата на носа си. – Става въпрос за коктейл за Бъдни вечер у шефката ми. Аз самата нямам особено желание да ходя, така че не виждам защо да влача и теб.

– Е, както казах, с радост ще дойда, ако това искаш. – Тя напълно пренебрегва тази реплика, затова добавям: – Вижда се обаче, че въобще не искаш.

Най-сетне се обръща, за да ме погледне.

– Искам да дойдеш, ако наистина ще си говориш с хората и ще се опиташ да си прекараш добре. Не искам да идваш, ако ще стоиш в ъгъла като нацупен задник. Ясно?

Грабва дамската си чанта и отива в коридора.

Даф е привърженик на тезата, че разправиите се отразяват добре на връзката. Че са здравословни. Или поне по-рано смяташе така – по времето, когато разправиите ни не бяха истински разправии, а глупави препирни за едното нищо. Аз се мусех, защото се приготвяше прекалено дълго, а тя ми крещеше, задето изпусках газове или пък не сгъвах чаршафите както трябва. А после, след порой от викове, спирахме, прегръщаме се и се кикотехме при мисълта, че се дърлим като жалки старци.

През последните няколко години обаче нещо се промени. Забавната и закачлива „странна война“ се превърна в безмълвна битка в окопите – и двамата упорито се мъчим да отнемем всеки сантиметър от територията на другия, като периодично мятаме пасивно-агресивни гранати в ничията земя.

Питах се как се бе стигнало дотук. Как така спокойното обсъждане на плановете за вечерта се превърна в бушуващо негодувание, и то за някаква си минута и половина? Сигурно поставяме световен рекорд по спонтанни семейни дрязги. Защото истината е, че днес, изглежда, всичко води до караници. Всяко кимване, смотолевена реплика или зададен въпрос сякаш са подвеждащи и потенциално взривоопасни, поради което трябва да бъдат претърсени за скрит смисъл. Напълно съм убеден, че вината е моя – всъщност го *знам*. Всичко се свежда до случилото се през последните няколко години и до това, че самоуважението ми като цяло полека-лека се оттича в канавката. Проблемите са ми ясни като бял ден – просто не знам как да ги разреша. Може би няма как да бъдат разрешени.

Следвам Даф в коридора, където тя вдига на кок своята дълга и къдрава черна коса и я защипва с едно от онези неща с вид на венерина мухоловка.

ПОЛУНОЩ МЕ ВОДИ КЪМ ТЕБ

– Виж, съжалявам – казвам. – Просто на подобни събития винаги се чувствам излишен. Усещам как гледат през мен, докато говоря.

– Бен, не е вярно – сопва се тя. – А и да е вярно – тоест тя е наясно, че е вярно, – може би се дължи на факта, че буквално не полагаш никакви усилия.

– Полагам усилия – възразявам аз, но и двамата знаем, че това са пълни глупости. Спрях да полагам усилия преди доста време. Не само по отношение на общите приказки, а на всичко.

Тя взима палтото си от парапета и въздъхва.

– Виж, не се тревожи, наистина – казва. – Знаеш как протичат тези събития. Просто ще водим скучни служебни разговори. Ако тръгна сега, до десет ще съм се върнала.

– Хубаво – съгласявам се, а облекчението, което пробягва по лицето ѝ, потвърждава подозренията ми: превърнал съм се в бreme за нея на тези събития. Или по-лошо от бreme – в срам.

Даф е литературен агент. Работи за голяма престижна компания и клиентите ѝ са все известни и влиятелни автори и сценаристи. Да присъстваш на някое от нейните служебни партита е като да се потопиш в къкрещия котел на успеха – никога не си на повече от два метра от някой носител на наградите БАФТА или член на журито на наградата „Букър“. Затова, предполагам, не мога да я виня, че изтръпва, когато бръщолевя пред тези хора как си изкарвам прехраната със спорадични прессъобщения. И на мен не ми е приятно. Истината е, че напоследък доста често се чудя защо Дафне все още е с мен, и знам, че на този прием останалите също ще се чудят.

– Ти-знаеш-кой ще бъде ли там? – питам, докато си облича палтото. – Мъжкарят?

Надявам се да я разсмея – просто искам да си докажа, че все още съм способен поне на това. Дори саркастичен и кух смях ме устройва. Вместо това обаче тя само завърта очи.

– Да, Рич ще бъде там. Затова ли всъщност не искаш да дойдеш?

– Не, разбира се, че не. Просто...

– Защото не е нужно да разговаряш с него. Може да се опиташ да завържеш разговор с нови хора.

– Не... знам. Е, във всеки случай той като цяло ме игнорира, така че...

– Може би ако наистина се опиташ да се държиш приятелски, вместо да се цупиш като малко дете...?

Да. Ето че пак се започва. Както казах: всички пътища водят до разправи.

А това всъщност е нелепо, защото Рич беше една от най-изпитаните ни лични шеги. Надеждна традиция, на която винаги можехме да се опрем.

Той стана част от агенцията горе-долу по същото време като Дафне и понеже сякаш е лабораторно произведен да всява смут у неуверени съпрузи, идеята за афера между тях бързо се превърна в наша непрестанна шега. Ако се случеше да изгоря препечените филийки, тя въздъхваше театрално и промърморваше: „Обзалагам се, че Рич е *страхотен* готвач“. Или ако се наложеше да отсъствам през нощта и Дафне оставаше сама въщи, се разделях с нея с думите: „Кажи на Рич, че му пращам поздрав“, а тя правеше жестове от типа: „Мамка му, хванаха ме“, докато аз се отдалечавах със смях.

Подобно на останалите ни шеги обаче, тази, изглежда, също е изтъркана и закърняла. Нямам идея дали защото Дафн наистина е започнала да си пада по Рич, или просто защото аз го подозирам. Той определено е сваляч от висшата лига (веднъж Дафне ми рече: „Ако „Гиндър“ беше компютърна игра, Рич щеше да я е превъртял“, което едновременно ми се стори забавно и малко плашещо), но не смятам, че между тях има нещо. Все пак мисълта, че е възможно да има, периодично ме поразява със силата на удар в стомаха. Навярно просто не ми хрумва защо Дафне не би се интересувала от него. Или пък може и да се интересува, но просто не е от хората, които биха направили нещо по въпроса.

Внезапно се сещам за съобщенията от Алис, които тайничко пазя на телефона си. Аз очевидно съм точно от тези хора.

Като стана дума, предполагам, че именно заради това Дафне все още е с мен – заради нещата, които не знае. Не знае за Алис, не знае и за Париж. Разбира се, знае за мама, но не знае какви неща ѝ наговорих преди това. Неща, които все още ме задушават посред нощ.

Заедно сме от петнайсет години и сме женени от четири, а тя въобще не ме познава. Ако ме познаваше, със сигурност вече щеше да си е тръгнала.

Отваря входната врата и понечва да пристъпи в студения здрач.

– Трябва да вървя – казва, макар да не помръдва. Просто си стои там и се мръщи на изтривалката. – Може да поговорим по-късно. Просто... Работата ме изцежда напоследък, а после се прибирам тук и... още повече се изтощavam, разбираш ли? – Тя замлъква, впива в мен големите си бадемови очи, което ѝ придава изморен и истински – безспорно – нещастен вид. Кръвта ми се смразява, защото внезапно съм убеден, че ще каже нещо – нещо важно, ужасно и окончателно.

После обаче погледът ѝ се насочва към елхата в дневната и тя поклаща глава, все едно си е спомнила, че това не е традиционният сезон за важни, ужасни и окончателни изявления.

– Във всеки случай може да поговорим по-късно – повтаря. – И не се тревожи за приема – ще измисля нещо. Може би ще кажа на всички, че е трябвало да сложиш коледната украса. – Отново поглежда към голото дърво. – Всъщност не би било лъжа, нали?

– Ще се погрижа веднага щом тръгнеш, обещавам. Както и за подаръците.

Тя кимва. После излиза, хлопва вратата и изчезва. И макар че в действителност нищо не бе изречено, все още усещам как буреносните облаци се скупчват в главата ми.

Може да поговорим по-късно.

Каза го два пъти. За какво обаче да поговорим?

Думата РАЗВОД се отпечатва в съзнанието ми и ме кара да потръпна. Това ли иска? Дали тайничко и аз не искам същото? Самата мисъл кара стомаха ми да се обърне, но не знам дали се дължи на идеята, че може да загубя Дафне, или на срама да съм разведен на трийсет и четири.

Още един провал, който ще се прибави към вече нелепо дългия ми списък.

Сега обаче не мога да мисля за това. Родителите на Дафне, сестра ѝ, зет ѝ и техните деца пристигат утре на обяд, а дотогава трябва да се свършат още куп неща. Наистина би следвало на момента да се отправя към тавана, за да сваля гирляндите, после да украся елхата и да се заловя с опаковането на подаръците.

Ето какво би следвало да направя.

Вместо това решавам да изляза и да се напия.